

Hoe was het op
school?

Hoe was het op school?

Blogbundel schooljaar 2019-2020

Ellen Wels

Schrijver: Ellen Wels
Coverontwerp: Ellen Wels
ISBN: 9789464055399
© Ellen Wels

Blog 1 | Gelukkig nieuw schooljaar!

Ik merk dat ik nog zwaar in de vakantiemodus zit. Met frisse tegenzin stap ik na zes weken weer op mijn scooter. Hij doet het toch nog wel? Hm, ja, nu moet ik wel.

We beginnen gelukkig rustig: een lunch met als side dishes de gebruikelijke toespraken.

Als ik binnenkom staan mijn collega's al druk te praten. Ik dacht, ik zet eerst even mijn tassen weg voor ik me in de menigte stort, maar dat gaat niet lukken. Ik ben gespot. Zoen, zoen, zoen.

'En, hoe was jouw vakantie?' En dat maal twintig.

De meningen over de juiste vakantiebestemming of -activiteit blijken uiteen te lopen, maar over een ding zijn we het unaniem eens. De vakantie was, zoals altijd, te kort.

Wat? Zes weken vakantie. Zes! En dan nog klagen? Nee hoor, ik klaag niet, maar die vakantie was gewoon zó heerlijk.

Ondertussen is de eerste side dish gaande: de directeur. We doen het goed en dat is natuurlijk fijn om te horen. Ik betrap mezelf erop dat de eerste tekenen van werklust op beginnen te borrelen.

Terwijl ik mijn vork in een halal gehaktballetje prik, begint de tweede toespraak: de MR. De MR-meneer vertelt wat ze de afgelopen tijd allemaal voor ons hebben gedaan. Goed werk zo te horen. En ik vraag mij af waarom ik deze man alleen maar ken van de schooljaaronderbrekingstoespraak, maar dat ligt dus kennelijk aan mij.

Veel tijd om erover na te denken heb ik niet, want de mevrouw van de “no show” staat inmiddels op het podium. Haar belangrijke boodschap kennen we ondertussen. Studenten, zo noem je mbo-leerlingen tegenwoordig. Eerst waren het cursisten, daarvoor gewoon leerlingen. Nog even en mijn dochter studeert ook, aan de basisschool. Maar goed, studenten die de eerste les niet aanwezig zijn, moeten onmiddellijk worden gemeld. En “nog op vakantie” is géén geldige reden voor afwezigheid.

Na de lunch zijn de teamvergaderingen. Daar zitten we dan weer. Ook best weer gezellig eigenlijk. De opleidingsmanager

heeft allemaal kaartjes op tafel gelegd, waar we er allemaal twee van moeten pakken. Het ene kaartje geef je aan de collega van wie jij graag wil dat hij antwoord geeft op de op het kaartje gestelde vraag. De vraag op het andere kaartje moet je zelf beantwoorden.

‘Welk cijfer zou jij dit team geven?’ staat er op mijn kaartje. Toen ik nog “studeerde”, kregen we altijd te horen dat je als leerling niet hoger dan een acht kon scoren. Een negen was voor de docent en een tien voor God. Een tien is onzin, want er valt altijd wel wat te verbeteren. Maar nu mag ik dus een negen geven en daar maak ik oprecht gebruik van. Een hardwerkend team met collega’s die voor je klaarstaan als dat nodig is. Dat zie je niet overal. En gelukkig ontbreekt de humor ook niet.

Als ik na de vergadering weer op mijn scooter stap, is de werklust weer helemaal terug. Laat maar doorkomen dit schooljaar!

Blog 2 | Kennismaken en andere zaken

De zomervakantie lijkt nu alweer ver weg. Sowieso lijkt die hele zomer alweer ver weg. Nou begrijp ik dat het er ook vanaf hangt in welk deel van het land je bent, maar ik heb vanmorgen toch maar even mijn scooter aan de kant van de weg gezet om mijn handschoenen aan te trekken.

Inmiddels heb ik al mijn klassen in de les gehad. Nou ja, les, daar is het nog niet echt van gekomen. Ik heb veel nieuwe lichten dit jaar en dus stonden de meeste lessen in het teken van kennismaken, regels en inlogdingetjes.

Deze keer geen hip kennismakingsspelletje, maar gewoon de BBL-heren (er zijn dit jaar geen nieuwe BBL-dames) om de beurt voor de klas laten komen om iets over zichzelf te vertellen. Dan is de koudwatervrees voor het examen spreken er ook maar vast een beetje af.

Hm, zo te horen is er voor wat betreft hobby's nog niks veranderd. Voetballen, vissen en gamen zijn nog steeds het populairst onder "onze jongens". Dan is er ook altijd wel

iemand die slapen als hobby heeft en bier drinken is natuurlijk ook altijd heel stoer om te roepen. Van dat laatste hoop ik dan maar dat het bluf is, want de meesten mogen nog NIX.

We hebben overigens halverwege het voorstellen, met z'n allen democratisch besloten dat je het alleen nog maar meldt, als je ouders nog wél bij elkaar zijn. Dat scheelt tijd en ook ongemakkelijke situaties: donorvader, driehoeksverhouding, twee moeders en "was mijn vader, is nu mijn moeder".

Als ik ze mag geloven, gaan ze allemaal goed hun best doen en hun diploma halen. Fijn!

Tot nu toe zitten ze er inderdaad ook braafjes bij, maar daar zal wel snel verandering in komen. Ik grijp dus maar gelijk de gelegenheid aan om de regels te vertellen: geen petjes, geen eten en drinken in de klas, respect voor de ander... Dat dus. Als ik meedeel dat degene die achterloopt tot half vijf moet blijven tot hij zijn achterstand heeft ingehaald, beginnen er een paar te lachen. Ik geef ze het voordeel van de twijfel door te denken dat ze lachen omdat achterlopen bij hen niet zal gebeuren en niet omdat ze denken dat het een grapje was.

Bij het volgende programmaonderdeel blijkt altijd weer hoe hard deze jonge mannen hun moeder eigenlijk nog nodig

hebben. Die heeft namelijk de boeken nog niet besteld, de activeringscode niet doorgegeven, het wachtwoord veranderd, de laptop niet opgeladen of gewoon geen laptop gekocht. Kortom: het ligt natuurlijk niet aan hen.

En dan hebben we elk jaar weer te maken met leerlingen met een laptopmerk dat niet matcht met de schoolprogramma's, dus daar hebben we, zullen we maar zeggen, nog een appeltje mee te schillen.

Maar goed. De "echte probleemgevallen" heb ik doorgestuurd naar de slimme jongens en meiden van de ICT-helpdesk en de "moederskindjes" heb ik verteld dat er vanaf nu van ze wordt verwacht dat ze hun eigen zaakjes leren regelen.

In de volgende les gaan we los.

Blog 3 | Mag ik effe wat vragen?

En dan nu: Nederlands! Voor een enkeling geldt nog steeds dat de boeken nog niet zijn geleverd of dat de laptop nog niet meewerkt, maar dat mag de pret niet drukken. Gewoon gaan!

Enthousiast begin ik aan mijn eerste les en mijn enthousiasme werkt kennelijk aanstekelijk, want er is al gelijk een vraag. Leuk hoor, dat die eerstejaars in het begin van het schooljaar altijd nog zo lekker meedoen.

‘Ja, zeg het maar.’

‘Waarom hebben we eigenlijk nog Nederlands? Ik heb me examen toch op me vorige school al gedaan, dus dan kennen we toch beter wat anders doen?’

Nou, zo te horen kan jij nog wel een lesje gebruiken, denk ik, maar ik zeg wat anders.

Dat enthousiasme vasthouden, moedig ik mezelf aan. Het is tenslotte niet de eerste keer dat ik deze vraag krijg, daarom heb ik hem al geïmplementeerd in mijn introductiepraatje,

maar deze jongeman was mij dus net even iets te snel af. Hij krijgt gelijk bijval van een medestudent.

‘Ja mevrouw, we komen hier om te timmeren.’

De discussie die ik met mijn praatje had willen voorkomen, barst dus alsnog los. Aankomen met het argument dat de baas een goede taalbeheersing erg op prijs stelt, is bij dit publiek wat lastig, want negen van de tien keer is de baas er zelf ook niet zo goed in en heeft hij net zo’n hekel aan de schoolbanken als mijn meeste BBL’ers.

Ik schets een aantal voor de leerlingen herkenbare situaties, variërend van een werkopdracht tot een versierpoging, waaruit moet blijken hoe belangrijk taal kan zijn in zo’n situatie. Of liever gezegd, hoe het ook behoorlijk fout kan gaan op taal.

Gelukkig heb ik het merendeel van de leerlingen inmiddels overtuigd, maar vooral de vragensteller blijft hardnekkig volhouden.

‘Als je mekaar maar begrijpt, dan maakt het verder geen bal uit hoe je het zegt of schrijft.’

Ik besluit de leerlingen even te testen op hun parate kennis.

‘Wat is hier nou fout aan?’ schrijf ik op het bord.

‘Haha, ze schrijft fout verkeerd!’ joelen ze in koor.

Mooi, de volgende dus: ‘Hun hebben dat vaker gedaan.’

Het is even stil, maar ze weten kennelijk wel dat het “zij” moet zijn, ook al heb ik de fout al een paar keer gehoord.

Deze dan: ‘Is dit boek van Jouw?’

De stilte wordt al iets langer. ‘Zonder w moet dat, toch?’ vraagt iemand dan aarzelend.

Ik schrijf nog een aantal zinnen met veelgemaakte fouten op het bord. Grappig om te zien hoe fanatiek ze dan ineens worden. Erop gebrand om als eerste de fout te roepen.

Om de les met een positief gevoel af te sluiten, doe ik als laatste een makkelijke: ‘Het meisje die daar loopt, ken ik.’

De vragensteller, die tot nu toe nog onderuitgezakt op zijn stoel zat, springt ineens op.

‘Dát meisje! Dat zeggen die buitenlanders altijd fout. Die moeten eerst eens goed Nederlands leren voor ze hierheen komen.’

Blog 4 | Wat is Prinsjesdag?

Naast Nederlands geef ik ook burgerschap. Een vrij gebruikelijke combinatie op de school waar ik lesgeef. En een handige combinatie ook, want alle deelvaardigheden van Nederlands, kun je bij burgerschap aan de orde laten komen. De afgelopen week stonden de lessen burgerschap natuurlijk in het teken van Prinsjesdag.

Ik begin de lessen met de vraag wat Prinsjesdag nou eigenlijk is.

‘Dat is politiek, mevrouw, daar heb ik niks mee te maken.’

Naast dat ze er niks mee te maken hebben is het ook nog eens saai en bovendien beloven “die gasten” van alles, maar doen ze niks. Ik ga hier nu niet verder op in, maar noteer het als thema voor een volgende les.

‘Op die dag worden de verjaardagen van alle prinsen en prinsessen gevierd, zeg maar net als de juffendag op de basisschool.’

Geweldig! Die kan zo als fout antwoord in een meerkeuzetoets.